

Ara, com que no els pot cuïcar, els haurem de vendre. No li sembla una injustícia això?

—Oh, i tall

A Espanya tothom escriu novel·les

A Espanya tothom escriu novel·les. No es publiquen més que novel·les. No es llegeixen més que novel·les.

Ara, ademés, s'escriuen cartes.

A unes sabates velles

Tornant de Torelló

Es clar: Són velles de les correrries,
d'haver seguit camins y més camins,
de tan passar i traspasar per les vies
i d'apretar-me els ulls de poll rabins.

Ara són lasses, tristes i caigudes
i rebregades de decrepitud,
foradades i tot, són devingudes
les elegies de ma joventut.

Em recordeu un reguitzell de passos
per una dona que es burià de mi;
us he tingudes uns dos anys escassos
car us usava sols per ben vestí.

Un jorn us permetí massa franquesa:
des de llavors, a creu i a recreu,
l'amor esclavitza ma juvenesa
i la sabata esclavitza el seu peu.

Ara que us veig per terra estropellades,
simbolitzeu les meves il·lusions
que no poden pas ésser reparades
ni els cal tampoc més soles ni talons.

Un greu estrep us ha deixat malmeses,
talment com duc al cor un esboranc;
al cor m'hi entrarien vils crueses
com per l'estrep m'hi entraria el fanc.

Val més que us deixi per inservibles
i que obli un amor que fou rastrè;
unes noves amors seran possibles
i unes sabates noves portaré.

Si us llenço a fora, encar algun captaire
—com qui agafí la dona que he deixat—
us portarà algun jorn, però, no gaire,
combinant sabatots que haurà trobat.

Tan mateix ereu maques; quina cosa
essè estripades i en decrepitud!
sou el mal averany d'aquella rosa
que traïa la meva joventut.

Caureu al vil recó de l'immondícia
com ella, un jorn, caurà al podrimener
esparracada per cruel cobdícia
com sabatot vengut per cap diner.

Tan se val! Es la vida que camina
i ens atropella i ens tornem alçar
i és el Destí que les coses combina
i ara ens descalça per tornà'ns calçar.

Un jorn, potser, per les prades botfeu,
quan ereu pell lluenta d'un vedell;
com la dona, saltant, us pervertíeu,
no sabent que seria de la pell.

I us heu gastat com ella s'ha gastada.
Sabates velles, plany d'un temps perdut;
sou com la dona que ja he abandonada:
sabata vella de la joventut!

:: GLOSSARI ::

LA PLUJA I LA MARE DE DÉU DE LA MERCÈ

Escrivim aquest Glosari d'avui per a fer constar un fet importantíssim.

Per a fer constar un fet importantíssim del que molts, la majoria, inquiets per la bullida de l'olla nacional, no s'hauran enterat. Nosaltres ens fem càrrec de que la majoria s'inquieta per la bullida de l'olla al·ludida, sobre tot si es tracta dels que s'han quedat sense olla. Nosaltres ens fem càrrec de tot. I no ens indignem ni ens alegrem de res. Ja els hi direm, però els ho direm pregant-los-hi que no ho facin córrer: som uns escèptics, nosaltres. Si alguna cosa ens sembla respectable és la beguda, per exemple. I la *gota*, que no ens deixa dedicar-nos a la beguda amb l'entusiasme que ella es mereix.

I així mateix com ens fem càrrec de tot, ens ho expliquem tot, i ho respectem tot—perquè som d'aquells de la «tranquil·litat i els bons aliments»—demanam que se'ns respecti, i es facin càrrec i s'expliquin el còm i el perquè de la nostra conducta. Si nosaltres trobem que una cosa és trascendental, és que n'és; ja hi poden pujar de peus. I qui diu de peus diu d'una altra manera qualsevol, si és que n'hi ha una altra, que això no ens interessa ni ganes.

Ja sabem que no se'ns respecta, però pitjor per a ells i millor per a nosaltres. El respecte és una cosa que sempre s'ha concedit als rucs que s'han disfressat d'homes, que són molts. Ja sabem que, per a desacreditar-nos, s'ha dit que som de la broma, que no ens prenem res en *serio*, ni el *regocijo*, que és una cosa que els rucs aquells de que parlàvem també es prenen en *serio*. Doncs, bé, si senyors!, som de la broma, som de la broma vingui com vingui i quan vingui, que sempre és ben rebuda. Som del *regocijo*, però del més *rejoicifante* que hi hagi, d'un *rejoicijo tres cepas*.

I què? Es un mal això? Doncs no ens el volem curar perquè pensem que cadascú té el seu, i el nostre ens l'estimem perquè és nostre, i perquè ja hi estem acostumats, i perquè ens va més bé el somriure, que és signe d'intel·ligència, que no la serietat, que és la carota de l'estupidesa. Nosaltres confessem humilment que no hem vist mai somriure a cap ase.

Ja sabem també que la gent diu que estem carregats de *cuentos*. La gent no diu de *cuentos*, sinó d'una altra cosa. Però nosaltres no la podem dir aquesta altra cosa perquè, encara que alegres, tenim, gràcies a Déu, criança. Però això no ens preocupa. Que digui el que vulgui la gent, que alguna cosa ha de dir.

Ah! Aquella cosa que els volíem dir, aquell fet importantíssim, és que aquest any, per la diada de la Mercè no ha plogut. Ja s'hi han fixat?

XARAU

